

[Kirkeministeren.]

et udvalg med den opgave at overveje spørgsmålet om ændringer i begravelsesloven og ligbrændingsloven. I sin i 1973 afgivne betænkning går udvalget enstemmigt ind for, at bestemmelserne i de pågældende love ændres på de ovennævnte og en række andre punkter og samles i en ny lov om begravelse og ligbrænding i overensstemmelse med et i betænkningen indeholdt lovudkast, hvilket udkast ligger til grund for det foreliggende lovforslag.

Forslaget bygger på det hovedsynspunkt, at der på dette område bør gælde retsregler, der er så enkle og klare, at deres anvendelse i praksis skaber færrest mulige komplikationer. Dette er bl. a. søgt opnået gennem udformning af ensartede regler om betingelserne for ligbrænding og borgerlig begravelse. Efter disse regler skal afdødes ønske være afgørende for, om liget skal begraves eller brændes, og om en præst skal medvirke ved begravelseshandlingen, uden at der stilles særlige krav til ønskets form. Reglerne om borgerlig begravelse gælder såvel medlemmer af folkekirken som medlemmer af andre trossamfund. Hvis afdøde ikke direkte eller indirekte — f. eks. gennem medlemskab af en ligbrændingsforening eller et trossamfund — har tilkendegivet noget ønske, overlades afgørelsen til de pårørende.

Reglernes overholdelse skal ifølge forslaget påses af begravelsesmyndighegen, der i tilfælde, hvor ligbrænding skal finde sted, er henlagt til krematoriebestyrelsen og i tilfælde af kistebegravelse til sognepræsten på begravelsesstedet eller begravelsesvæsenet, hvor dette er udskilt fra kirkens bestyrelse, som tilfældet er i København og de større byer.

Anmodning om begravelse eller ligbrænding skal fremsættes over for begravelsesmyndigheden, der på grundlag af anmodningen og de førnævnte regler i hvert enkelt tilfælde afgør, om begravelse eller ligbrænding skal finde sted og om begravelseshandlingen skal foregå med eller uden medvirken af en præst. Begravelsesmyndighedens afgørelse kan — som noget nyt — indbringes for skifteretten. Det foreslås tillige, at der tillægges skifteretten beføjelse til at træffe afgørelse i tilfælde af uenighed mellem de efterladte angående valg af gravsted, idet der i praksis har vist sig at være behov for, at der kan op-

nås en judiciel afgørelse af sådanne tvistigheder.

Den anførte ordning indebærer foruden en forbedret kontrol med iagttagelse af reglerne om borgerlig begravelse, at politiet og — i de større byer — præsterne aflastes for administrativt arbejde i forbindelse med ligbrænding og begravelse.

Lovforslaget indeholder ikke regler om, hvem der kan eller skal tage initiativ til iværksættelse af en afdød persons begravelse, idet man er gået ud fra, at det for de fleste fremdeles vil føles både som en ret og som en naturlig pligt at drage omsorg for deres slægtninges og venners begravelse. I de — antageligt også i fremtiden sjældent forekommende — tilfælde, hvor ingen tager initiativ til iværksættelse af en begravelse, skal det ifølge forslaget påhvile kommunen at foretage det fornødne.

Lovforslaget indeholder ej heller regler, der giver præster adgang til at undslå sig for at forrette jordpåkastelse eller foretage anden kirkelig handling, hvor ligbrænding finder sted, idet den nugældende regel herom under hensyn til den i tidens løb skete ændring af den almindelige holdning til ligbrænding må anses for foreldet og ifølge derom indhentede oplysninger ej heller ønskes opretholdt af præsterne.

Derimod er der i lovforslaget optaget nogle regler om selve begravelseshandlingen. Dennes forløb skal, hvor en præst i folkekirken skal medvirke, fastlægges af præsten efter forhandling med den, der har begæret begravelsen eller ligbrændingen foretaget. Som obligatorisk forskrift er alene bibeholdt reglen om, at folkekirkens jordpåkastelsesritual skal følges. Andre bindende forskrifter, f. eks. angående ligtale, valg af begravelsessalmer m. v., har man ment at burde udelade, for at der i videst muligt omfang kan være adgang til at tage hensyn til de efterladtes ønsker med hensyn til begravelseshandlingens forløb.

I liberaliserende retning går endvidere den foreslåede bestemmelse om, at medlemmer af alle trossamfund — anerkendte såvel som ikke-ankendte, kristne såvel som ikke-kristne — kan begraves på folkekirkens kirkegårde eller fra dens kapeller under medvirken af deres egne præster, og uden at der stilles krav om anvendelse af et godkendt ritual. Om begravelseshandlingens forløb